

Μάνος Χατζιδάκις

Τριωδία

Ἡ λέξη περιέχει τὸ τρία τὴν ὠδή, καὶ τὴν παρωδία,
ὅτι χρειάζεται γιὰ τὰ γραφτὰ πού ἀκολουθοῦν.
Μ.Χ.

ΠΙ-Α-Ο

Οἱ φίλοι μέ φωνάζουν ΠΙ-Α-Ο
Ἵχι γιατί γεννήθηκα στὴν Κίνα
Πρὶν δυὸ αἰῶνες, σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ
Ἄλλὰ γιατί τὸ πνεῦμα μου
Μένει αὐστηρὸ
Παράξενα αἰνιγματικὸ
Πέρα γιὰ πέρα διαφορετικὸ
Ἄπό τὸν ἔρωτά μου
Γιὰ κάθε ὠραῖο, ἀπλό καὶ παιδικό.

Οἱ φίλοι μέ φωνάζουν ΠΙ-Α-Ο
Κι ὅταν θά γίνω κάποτε
Ἵνα μικρὸ σημάδι ναυτικὸ
Τόσο παλιό
Ἵσο κι ἡ ἀγάπη πού δέν ζῶ
Οἱ φίλοι σιωπηλοί
Θᾶρχονται νά μέ βροῦν
Στόν Οὐρανό.
Καί θά σφυρίζουν ξαπλωμένοι πλάι μου
Ἵναν ἀθάνατο πατριωτικὸ σκοπό.

Ο ΤΟΥΤΑΝΧΑΜΩΝ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

«Ἡ ἀπόλυτη κυριαρχία πού ἐπέβαλε μέ τὴν ὠραιότητά του, καὶ ἡ δύναμη πού ἀπέκτησε κι ἀπὸ τὰ δυὸ, ἐδημιούργησαν Δ ἱ κ α ι ο». Τί θλάκας Θεέ μου, σκέφθηκα. Τὰ λόγια ἦσαν τοῦ καθηγητῆ —γιὰ τὸν Τουτανχαμῶν, φυσικά. Ἄκους ἐκεῖ Δ ἱ κ α ι ο, μέ τὴν δύναμη καὶ τὴν ὀμορφιά... Καί νᾶσαι ὑποχρεωμένος νά τ' ἀκούς ὄλα αὐτὰ καί μέ διάφορες παραλλαγές, κάθε μέρα. Δέν περίμενα πολὺ. Μέ τὸν πρῶτο χτύπο τοῦ κουδουνιοῦ πετάχτηκα ἀπ' τὴ θέση μου, ἀρπάζοντας δυὸ-τρία βιβλία κι ἓνα τετραδίο πού κουβαλοῦσα πάντα μαζί μου, ἔτσι... γιὰ πιστοποιητικό.

Γιά νά φαίνομαι μαθητής, μιά και είμουν δηλαδή. Στή γωνιά του δρόμου, έξω απ' τό σχολείο, περίμενε ένας ύποπτος μεσήλικας. Μέ ρώτησε σάν μ' είδε, —Είστε μαθητής; —Γιατί, του λέω, φαίνομαι γιά τίποτ' άλλο; —Όχι, όχι... δέν έννοούσα..., κι έδειχνε παραγμένος, όμως συνέχιζε νά περπατά στό πλάι μαζί μου. —Καί... πηγαίνετε σ' αυτό τό σχολείο; μέ ξαναρώτησε. Χωρίς νά σταματήσω νά περπατώ, τόν κύταξα έτσι καθώς βάδιζε πλάι μου, —Δέν σās καταλαβαίνω. Σέ ποιό σχολείο θάπρεπε νά πηγαίνω... δέν είδατε πώς βγήκα απ' αυτό; —Βιάζεσθε; μέ ρωτά και προσπαθεί νά χαμογελάσει. —Όχι, του λέω. —Άλλά και δέν υπάρχει λόγος νά σταθώ. —Ποιά είναι τά ένδιαφέροντά σας; τόλμησε νά μου πει. 'Η θλακεία του παραπάει, σκέφθηκα. Σταματώ λίγο και τόν κυττάζω στά μάτια, άρρωστα μάτια και ψυχρά σάν από γυαλί. —Προσέξτε, του λέω. —Δέν ανήκετε στά ένδιαφέροντά μου κι ούτε θ' ανήκετε ποτέ. Μήν κοπιάζετε λοιπόν άδικα. Προσπαθείστε σέ κάποιον πού δέν γνωρίζει νά σās ξεχωρίσει. Έμεινε άφωνος κι εγώ χάθηκα τρέχοντας. Τά φώτα στό δρόμο είχαν ανάψει. Μπήκα σπíti λαχανιασμένος. 'Ο πατέρας μου ήταν κιόλας καθισμένος στό τραπέζι διαβάζοντας τήν έφημερίδα του. Μούριξε μιά ματιά και συνέχισε νά διαβάζει. Δήθεν άδιάφορα μέ ρώτησε. —Πώς πήγαν σήμερα τά μαθήματα; —Τό ίδιο ήλιθια όπως κάθε μέρα, του άπάντησα μέ ιδιαίτερη εύχαρίστηση. Έκείνος έκανε πώς δέν μ' άκουσε. 'Η μητέρα μου θάζει τά πιάτα στό τραπέζι και ή άδερφή μου φωνάζει απ' τό δωμάτιό της. —Τρία και τέσσερα κι έπτά; —Δεκατέσσερα, τής άπαντώ. 'Ο πατέρας μου διαβάζει τώρα φωναχτά. —« Άνακαλύψανε πενήντα πτώματα κοντά στόν τάφο του Τουτανχαμών»... άνεξήγητο. —Κι όμως, του λέω. —'Ο Τουτανχαμών δημιούργησε Δίκαιο. Άνεξήγητο, αλλά όπωςδήποτε Δ ί κ α ι ο. —Τί σχέση έχει αυτό; ρωτάει ο πατέρας μου και μέ κυττάζει μ' άπορία, μά εγώ εξακολουθώ. —Πενήντα πτώματα είναι σχεδόν τ ί π ο τ α γιά τήν άπόλυτη και φημισμένη όμορφιά του Τουτανχαμών. —Δέν σέ καταλαβαίνω, εξακολουθεί ο πατέρας μου νά μέ κυττά. —Πέντε σүн ξι σүн έπτά; φωνάζει από μέσα ή άδερφή μου. —Δεκαοχτώ, τής άπαντώ. —Καθήστε, λέει ή μητέρα, —έτοιμο τό φαγητό. Σίγουρα ο πατέρας μου νιώθει τό χάσμα άνάμεσά μας. 'Η ήλικία, σκέφτεται. Κρίμα. Άγνοει ίσως ότι αυτός διάλεξε τή δικιά του ένώ εγώ δέν διάλεξα τή δικιά μου. Κι ίσως αυτή νά 'ναι ή μόνη διαφορά μας. Κι όσο γιά τόν Τουτανχαμών.. Σιωπή. Τώρα θά φάμε.

